

Jiří Malšovský

BLOG, díl II.

Jiří Mašovský

BLOG, díl II.

Poděkování

Jako obvykle děkuji Vladimíru Míkovi a všem kolegům a kamarádům z cestovek, pro které jsem téměř dvě dekády svého života pracoval. Jejich většinou pozitivní přístup mi hodně pomohl. Za technickou podporu děkuji Romanu Slavíkovi. Zvláštní dík patří Jaroslavě Interholcové za její neutuchající trpělivost a pochopení.

Obsah:

1. Ručníky, vosy, ovce a přirození
2. Co kdyby Atlantida byla Akrotiri?
3. Atraktivita nenápadnosti - na Alonissou se zastavil čas
4. Bazén plný AIDS
5. Atraktivní, bohaté a nadržené
6. Fetiš pro štěstí
7. Gekon, řev démona a thajský Budulínek
8. Úplný úplněk
9. Proč před vstupem na toalety klepu
10. Máte normální pojistku?
11. Jak vyžrát na poštovní ignoranty
12. Přepadení na ostrově Lesbos
13. Olivy jako součást řecké filozofie
14. Hvězdy z filmů pro dospělé
15. Mořský park Alonissos
16. Cenzura v zemi úsměvů
17. Buď rád tím, kým jsi
18. Na korálovce radši nesahej
19. Hlad je hlad
20. Miluji tě kdykoliv
21. Proč jsem se nestal motorkářem
22. Dotek vlasti pivní slastí
23. Blbý a blbější
24. Neházejte nám ochranku do bazénu
25. Modrooká drzost
26. Jak si nevybrat ženu
27. Nebylo by to prima?
28. Zpívat na Filipínách je riziko
29. Nevyžádaná zavazadla
30. Odvez mě z té mizérie, prosím

- 31. Dám si Mami, mami
- 32. Masa masa
- 33. Šnek není mrtvý
- 34. Oslava krásy a harmonie
- 35. Bláža a Novák
- 36. Prachy, dar z nebes
- 37. Kdo ví, jestli
- 38. Potápíme se jako vraky
- 39. Whisky, to je moje gusto!

Ručníky, vosy, ovce a přirození

Někteří hosté cestovek jsou notoričtí stěžovatelé. Naštěstí jich není mnoho a jejich stížnosti, díky své nesmyslnosti, mají jepičí život. Tito jedinci si obvykle stěžují z principu, třeba na hotelový bazén, jídelníček, nebo i své ohrožené přirození. Nevěříte, že? Stížnosti však mají většinou i důvod zištný. Potížísté si tak chtějí obvykle kompenzovat náklady na dovolenou. Někdy i své vlastní mindráky. Čím nejnesmyslnější stížnost, tím větší požadavek na náhradu. Od 50 do 100% ceny zájezdu. Ne, že by se cestovní kanceláře zdráhaly nahradit hostům případně nesplněné požadavky, které byly v destinaci podle katalogu zaplacenou samozřejmostí. Ale důvody ke kompenzaci musely být seriózní. A tak jsme se tu a tam, my, zástupci v exotických lokacích, museli vyjadřovat k velmi neobvyklým připomínkám.

„Kolem hotelu Filippos každé ráno hnal ovčák asi padesátihlavé stádo ovcí, které strašně smrdělo! Až nám z toho zápachu bylo na zvracení! Obzvlášť mé manželce Lauře, která má žaludeční vřed. Nepomohla ani na kliku uzavřená okna, ani natěsno zavřené dveře na balkón! Toto se dělo denně, tedy 20 x za náš desetidenní pobyt, což nám přineslo psychickou i fyzickou (vřed mé manželky Laury) újmu. Za to požadujeme proplatit zpětně polovinu částky, kterou jsme za pobyt zaplatili na náš účet: číslo, atd...”

Tato originální stížnost se pochopitelně nesetkala u cestovky s pochopením. A navíc, všichni ostatní hosté beze zbytku kvitovali průchod stáda (trval asi 3 minuty ráno, 3 minuty večer), jako romantickou rustikální vsuvku slovy:

„...jsme přece v Řecku a ke zdejší atmosféře stádečko ovcí přece patří, že?“

„Bydleli jsme v hotelu Karagianis, v pokoji číslo 9. Na naši verandu podnikaly co chvíli nálety hejna vos. Sice nás žádná neštípla, ale i tak přítomnost tohoto hmyzu byla na pováženou. Jsme totiž s přítelem oba alergici, takže štípnutí by pro nás mohlo být fatální! Tato skutečnost nám úplně zkazila dovolenou!!! Požadujeme proto vrátit náš poplatek za dovolenou v plné výši.“

Byl začátek září. Dozrávaly broskve, víno, fíky, takže zvýšený výskyt vos byl skutečně nepříjemný, ale se hmyzem, jak známo, se těžko domluvíte, ani třeba slovy:

„Vy, vy, vosy! Nemůžete si lítat někam jinam? Třeba na jinou terasu. Nebo ještě lépe do jiného hotelu? Pokud možno na jiný ostrov?“ Nebo smířlivější frází: „No tak...“

Měli jsme ale štěstí, že majitel naší cestovky, který musel tento odpad lidských myšlenek řešit (ze zákona do čtrnácti dnů od doručení stížnosti), byl rozumný člověk. A navíc, svého času, pracoval jako průvodce v jedné z českých cestovek v Řecku. Takže okamžitě rozklíčoval, co by mohla být oprávněná výtka ke kvalitě služeb a co jen pouhý žvást.

„Prosím tě, co je to za pakárnu?“ volal mi jednou odpoledne v červenci.

„Co? Jaká pakárna?“ zeptal jsem se.

„Otevři si poštu. Máš tam ode mě přeposlanou stížnost. Upřímně se těším na tvé vyjádření!“ Zasmál se ještě a zavěsil.

Z monitoru počítače na mě vyskočil e-mail:

„Manželé René a Kornelie Zápotočtí, hotel Rachoni Bay, Thassos, pobyt 14. - 25. červen 2005. Věc: stížnost na ručníky. **HOTELOVÉ RUČNÍKY BYLY NAŠKROBENÉ TAK, ŽE JSME SI DO NICH NEMOHLI OTÍRAT PŘIROZENÍ!!!**“

Tato dvojčka kupodivu nepožadovala žádné vyrovnání. Ale i tak jsem se k této kauze milerád vyjádřil. Cituji:

„Manželé René a Kornelie Zápotočí mě kontaktovali třetí den svého pobytu v recepci hotelu Rachoni Bay. Svou stížnost mi odprezentoval pan Zápotocký osobně:

„Pane delegáte, ručníky jsou naškrobené tak, že si do nich nemůžeme otírat naše přirození. Dnes ráno jsem se málem odřel! Prosíme, zjednejte nápravu pro nás takto nepříjemné situace.“

Přislíbil jsem, že udělám vše pro to, aby byli po zbytek svého pobytu spokojeni. Poté jsem šel za recepčním a celý problém mu tlumočil. Vzal mě ochotně za loket a odvedl mě do kumbálu uklízeček, kde byly v regálech vyskládány čisté a vymandlované ručníky a taktéž lůžkoviny, ve stejně optimální kvalitě. Naškrobení jsem zkontroloval. Ne svým přirozením, ale dlaněmi obou svých rukou. Do kontroly jsem zapojil i prsty. Vzhledem k tomu, že jsem se neodřel ani na dlaních, ani na prstech, jsem ručníky shledal bez závad. Je mi jasné, že pokožka na přirození je citlivější než na rukou. Ale své přirození jsem přirozeně z pochopitelných důvodů do kontroly nezapojil. Vzhledem k tomu, že si manželé René a Kornelie Zápotočí už po zbytek pobytu na přílišné naškrobení ručníků, ani oděrky na svých přirození nestěžovali, považuji tuto záležitost z mého hlediska za uzavřenou.“

Takhle slabomyslně jsme se museli ze zákona do čtrnácti dnů písemně vyjadřovat k problémům tohoto kalibru. Rovněž, a také ze zákona, se mé stanovisko přeposílalo stěžovatelům. Jak na mé vyjádření Zápotočí reagovali se mi už ale nedoneslo. Zkrátka a dobře, kdo nezažil tyhle týpky, uvěří asi stěží!

Zajímavá je i skutečnost, že nespokojenci nepsali své výtky hned po návratu. Trvalo jim to minimálně tři, někdy i více týdnů. Jako kdyby chtěli pořádně vykoumat, na co a jak si budou stěžovat a kolik procent z ceny budou poptávat zpět. Představuji si situaci, jak tyto zprávy vznikaly. Vzhledem k tomu, že měly většinou nedělní datum, probíhalo to asi takhle:

Po nedělním obědě, například po řízku s kaší a kyselou okurkou, dvěma kousky štrůdlu a kapučínu s frťanem rumu, hlava rodiny prohlásil/la:

„Tak, a teď jim to, mámo/táto, nandáme, vid'!?“ A přisedl/la k počítači a jal/la se formulovat své „oprávněné“ požadavky. Těchto nesmyslů jsem za léta průvodcování přečetl bezpočet. Většinou dotyční nedostali žádnou refundaci, česky: nic. Ze všech těchto reportů ve mě ale vzlínal mrazivý pocit, že pisatel je hodně vzdálen od skutečné reality a vůbec nepočítá s možností, že mu nebude vyhověno.

Co kdyby Atlantida byla Akrotiri?

Santorini je nejjižnějším souostrovím řeckých Kyklad. Pořádali jsme sem jednou týdně z krétského Rethymna výlety. Většinou se program skládal ze zastávek na hlavním a největším ostrově Ía. Ale pro fajnšmekry byla vybočením z obvyklé trasy návštěva Akrotiri.

„Ze sopečného popela a hlíny město podobné italským Pompejím odkryl v roce 1967 profesor Spiridon Marinatos,“ řekl nám zdejší průvodce. S posvěcením vlády se tak objevily skvěle zachované fragmenty starověkého města. Lokalita, ležící na východním pobřeží ostrova, jen na dosah zdejšího letiště.

„Vykopávky vydaly nečekaná překvapení!“ pokračoval s výkladem.

„A podivuhodně jen pár hodin po začátku archeologických prací. Brzy se pod rukama archeologů objevilo několik ulic. Dokonce i náměstí. Vidíte, jak dobře se zachovaly také osmimetrové hradby, které jsou pro mýnójská města z této doby dost netypické? Tehdejší krétská civilizace, díky své politické a ekonomické síle totiž hradby nepotřebovala.“

Marinatos pod rozpadlými kusy lávy objevil skutečné poklady. Téměř neporušený tkalcovský stav! Jako kdyby si tkadlena odskočila jen na toaletu. Obří džbány pithoje, které sloužily jako zásobárny oleje, medu, obilí a soli. Zachovala se původní i schodiště! A barevné fresky. Jsou na nich sice krásné, ale jen obyčejné výjevy všedního dne. Trhovkyně, tanečníci, prosté a neurozené osoby. Obyčejné rybářské lodě. A taky zvířata. Antilopy, delfíni a ryby. Soudí se, že zdejší civilizace nebyla nijak silně nábožensky založena.